

Der gik en Timestid. Afventende det sidste Øjeblik sad de andre Børn rundt om i Stuen, hvor de havde kunnet finde en Siddeplads; de yngste stod dog op ved Sengens Fodende, hvorfra de saae paa Faderen med store medlidende Øjne.

For anden Gang hørtes Vægterens enstonende Sang i den tavse Gade.

„Dig, evig Gud, til Ære
i høje Himmelkor,
som Vægter vilde være
for os, paa Jorden boer.
Nu op paa Morgenvagt!
For Natten god
fald Gud til Fod,
tag Tiden vel iagt!“

Der var ganske stille i Stuen. Der hørtes kun den stadig aftagende Lyd af Faderens besværlige Aandedræt og nu og da et Udbrud af halvt undertrykt Graad fra et af Børnene.

Saa var det omtrent ved Fire-Tiden. Moderen sad nu helt sammensunken og trykkede Panden mod den Døendes livløse Haand, som hun vædede med sine Taarer. Eberhard berørte lemfældigt Faderens venstre Haandled; han talte den langsomt svindende Puls, mens Signe i Spænding iagttog Udtrykket i hans Ansigt. Uret inde i Dagligstuen faldt just i Slag. Kort efter gik han stille omkring Sengens Fodende hen til Moderen:

„Mo'er,“ sagde han efter varsomt at have berørt hendes Skulder, „Fa'er er gaaet bort.“

I det samme rejste de sig alle rundt om i Stuen og slog Kres omkring Sengen. Kun Moderen blev siddende. Hun havde i første Øjeblik set op paa Eberhard med et bønfoldende Udtryk af Hjælpeløshed. Nu bøjede hun sig atter ned over den Dødes Haand og skjulte sit Ansigt, — det var, som havde hun ikke Mod til at møde Synet af de brystne Øjne. Men da løftede hun Hovedet, og længe betragtede hun ham i Tavshed. Saa sagde hun:

„Ja, Børn, nu er Far gaaet fra os. Men — Gud ske Tak og Pris! — det er ikke et Farvel for evig. Han er blot gaaet forud til vort himmelske Hjem, hvor vi engang ved Guds Naade igen skal mødes med ham.“